

ORAVECZ TIBOR

Palóc Nyugat

(1)

Néhány évvel ezelőtt valami nehéz hajtott. Nem láttam az ablakomból, nem hallottam szót, de nagyon hangos volt és váratlan. Nem tudtam mit kezdeni vele. Tépelődések néma halmazállapotában, egy évek óta tomboló, romló sarjadék énekelt. Izgatott valami. Valami abban az igen mélyben, egy érlelődő, geszt formájú idősíki, forrva a hangok, szavak, kifejezések erdejében. Dühös csöndfák körtánca egy megtapintható más akaratot küldött váratlanul robbanásszerű szájnylással: Menj, a szép felé s ne aggodj, a máglya fénye vezet. Nem értettem, mi az a szép és mit gondoljak, de mentem. Ennek már negyvennégy éve...

(2)

Arany János út lépcsőin semmiből jutottam el a Palócföldhöz. Sajtlapírokkal hónom alatt mentem víztiszta, csillapíthatatlan sóhajjal. Nekem a Nyugat volt. A Palóc Nyugat. Pál Jóska volt Babits, Szepesi Jóska az Ady... Mély tisztességes feszültség állt a szerkesztőségben. Mímelt genetikai mutáció virágzott a szobában, szegfüllatba zuhanva. A szél miatt nehéz volt megmondani az irányt. Tudatalatti zombiként kerestük a szavakat, amit végül a Sörbár nyugalmában találtunk meg. Isten az idő: a jövő a múlt... Jelenések a Papír-terazon, mögöttük bíbormadár. A bíbor, mert a bíbornak teste van. Női teste, zamatos érett őszibarack teste. Bíbor a teljesség teste, szinte mindenható, ősi és friss. Mert senki más sem mondja senki-nek, hogy írjon vagy sem....
Köszönöm, tudtam, hová menjek...

(3)

Jóskák városa volt, füstös-salakporos acéljambusokkal... A város maga jelentette a problémát, a város, ahol minden virágzik. Orrhomályból kellett kilépni és látni. Menni és meglátni az embereket. Lompos valakik voltunk hittell, megértőn...

Csúcsán korhadt erdőtenül sétáltunk lefelé s felé, üveggyapot levegő sutogta tüdőbajos esti énekét. Egy halom Palócföld lapult előttünk. Érde-

mes az emberekben élni. Végigjártuk a várost és láttunk. A mai napig, ha kilépek, az otthonomból bemegyek az utcára. Itt van az idő és a játék vár ránk! Jóskáktól tanultam meg.

(4)

Mennyi a hatvanöt? Lapjain szivárvány-tövisek, tölgyfa-sebhelyek. Bizony, sokasodnak a napkeleti éden kincsei. Ráncos ifjú az elsők között született. Győztes lobbanás, egy jel Nógrád dombjain. Még nincs túl az első szerelmen. Még nem vagyok túl az első szerelmen. Hiszen én még csak hatvan.

(5)

Születésnapodra

Hatvanöt lett a Palócföld,
derékhad törte termőföld
Bobál
Gyula.

Színes volt, néha szabványos
Czinke-rajzos, tudományos
vadóc
palóc.

Utasítást végrehajtva
lelkesen és szorongatva
csetlett
botlott

Kétfrontos mozgásban arat
etikus életformákat
Aczél
arcél

Tömegigényeket tudat
formál, szertelen sodorban
rea-
lizál.

Szív parancsának sápadtan
„Diófát ültet” kánonban
tiltva,
tolva.

Szilárd érdeke véletlen
egy kicsit félelemben, de
idom-
kodom

Dalol a szabad szelleme
beszél a fény-idő mese
színvo-
nalon.

Nincs más, csak kósza gondolat
irodalmi közöny által
altat
falat

Éretten utat taposva
feltámad, s mély tiszta szava
földet
hírdet